

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Literatur-Tidendens Skudsmaal i Henseende til Prøverne af Saxo og Snorro

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 24. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1816_288-txt-shoot-idm821.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

og finder det Nyn ikke Gienlyd i Recs. Hjerter, da er det ikke dansk, og er den dunkle Tone fra det ældgamle Danmark om Kiærlighed som den eneste, den evige Salighed, ham ikke mere dyrebar end al Islands Sang om Einheriers Bordhold og Kamp, da er han at beklage. Ligner det ikke aldeles Dannemarks Hjerter, ei at kunne nøies med et Valhal uden Kiærlighed? er det ikke aabenbart at den gamle Danneskjald lader Habor og Signe ei blot følges ad igiennem Dødens Porte, men og leve sammen i et kiærligt Ægteskab, ja udtrykkes mit: *sært men sødt*, ikke ved Ordene: *ne apud manes quidem amor ipse participis sui complexum deperire patiatur*, og maae vi da ikke, hvad saa end Vafrudnir og Grimnir, de gamle og nye, indvende, lade Dannemark have sin Troe for sig selv, uagtet vi ei kan beskrive men kun ane den og giætte! Giætte maae vi vist efter den hele Fortælling om Signe, at Man i Dannemarks Hedenskab har troet, at naar en Pige havde Mod til af Kiærlighed at følge sin Elsker i Døden, da skulde hun og leve med ham ensteds; Stedet kan vi ei nævne med Vished paa Dansk, men *25Valhal* heed det sikkerlig ikke, Navnet har vel staaet for Saxo da han i en anden af Habors Sange oversatte: Hvad? *elysios axes*, jeg har igien oversat disse Ord ved *Gladheim*, den *Bye* hvori Valhal (efter Grimnismal S. 8) var *en Gaard*, eller den Gaard hvori det var en Sal, og langt fra Meningen kan det ei være, men om Sligt skal jeg vist ikke trættes. Kun Saameget vilde jeg sige for at vise min Sangs Skarpretter til sin Retter-Bænk, og minde om, at den søde Veemodssang fra gamle Danmarks Lund lige saalidt er oprundet i den Harpe, Norges Bragur slog, som de Blomster den sære Kvinde under Vinters Hjerter rakde op af Jorden i Danmarks Kongesal, vare groede paa Valhals Vægge, eller Einheriers Valplads. At jeg troer, vi i Vølusyn har en dyb men dunkel *olddansk* Troes-Lærdom, som vi i de andre Kvad finde *deels glemte*, deels blandet og forøget med norske Myther, at jeg anseer *Odins Møer* i Valhal for en Levning af den olddanske Forestilling, at jeg i Volsung Kvadene finder mærkelige Spor af Overgangen og af Kvinde Fylgier, det vil jeg her kun saa løselig anmærke, men Rec. vil jeg see til at berolige med den Forsikkring at jeg med Ordet Fylgie *om Signe*, kun vilde sige Selskaberinde (*consors*) med et Ord mit Vers 26kunde taale, og troer derved ikke at have fornærmet de islandske Sagadyr.